

Dětské tábory jako národní zájem

Jen na skautských táborech by letos mělo (většinou čtrnáct dní) strávit na 27 tisíc dětí. V přepočtu na obyvatele tak celosvětové skautské hnutí pořádá nejvíce táborů právě u nás. Také další tradiční dětská organizace, Pionýr, hlásí zvýšení zájmu o své tábory – letos by je mělo navštívit skoro 17 tisíc účastníků do osmnácti let. A to jsou jen ta největší naše sdružení pracující s dětmi a mládeží. Jsou zde ale ještě desítky dalších, která také pořádají dětské letní tábory. Je to potěšující zpráva. Tím spíše, že finanční dotace těchto táborů nejsou vůbec vysoké, navíc mnoho z nich vůbec žádný státní příspěvek nedostává.

Někdo si možná řekne, a proč by na takovou činnost měl náš stát vůbec finančně přispívat? Copak nejde o dobrovolnou nadstandardní aktivitu, která by měla být výhradně v režii rodičů? Cožpak není v jejich zájmu, aby plně zaplatili za to, že se o jejich děti někdo během prázdnin kvalitně postará? Myslím si, že existuje mnoho důvodů, proč tento na první pohled zjevný argument zásadně zpochybnit.

Jsem přesvědčen, že v tom nejlepším slova smyslu nejde jen o osobní, ale zároveň i o národní či státní zájem. Filozofie je taková, že standardní letní dětský tábor by měl být vyvrcholením celoroční činnosti té které z organizací dětí a mládeže. To znamená, že de facto nejde jen o nějakou letní zábavu v přírodě či o pouhé lesní odkladiště dětí v období mezi dvěma školními roky, ale jedná se o mimoškolní vzdělávání, navíc zpravidla velice kvalitní. To, co se v různých oddílech a klubech děti během své pravidelné docházky naučí, je v mnoha ohledech vskutku důležitým doplňkem formálního vzdělávání.

A jsou minimálně dva důvody, proč jsou v současné době tábory pro děti stále důležitější. Jednak je dobře známo, že kondiční, pohybové a manuální schopnosti dnešních dětí obecně rapidně poklesly, jednak se také

ví, že zájem školáků se stále více přesouvá od běžného fyzického kontaktu s vrstevníky do virtuálního světa. Jen těžko byste proto hledali lepší terapii pro obě tyto civilizační patologie než právě činnost v dětských sdruženích s táborovým pobytem nakonec. Ovšem pro některé děti je tábor jen jednorázovou aktivitou. Není to sice úplně ono, ale také to má svůj velký význam. Vždyť alespoň na týden vypadnout do lesů – kde není často elektřina, odpadá tak závislost na mobilu či tabletu, je zde plno potenciálních kamarádů a připraveno je nespočet pohybových a manuálních aktivit, a to mnohdy formou hry – je přece fyzicky i duševně ozdravující. Děti tak na jednu stranu lépe zapadnou mezi ostatní, na druhou stranu mohou být samostatnějšími. Navíc pro některé z nich se právě návštěva letního tábora stane tím rozhodujícím impulzem pro to, aby byli členy dané organizace a začnou se tak věnovat celoroční činnosti.

A pak je zde ještě další důvod, proč by měl stát nadále a pokud možno ještě více podporovat činnost sdružení dětí a mládeže. Jde o významnou národní tradici, která je ještě k tomu velice užitečná. České vlastenectví je často vysmíváno a říká se, že Češi se dokáží semknout tak akorát ve chvíli nějakého vrcholného mezinárodního sportovního klání. To je ale jen velice chabý a často spíše hysterický projev národní soudržnosti. Avšak když si uvědomíme, že síť našich sdružení dětí a mládeže a kvalitní program, jež nabízejí, v dalším světě najdeme v tomto rozsahu a úrovni jinde jen stěží, máme být nač hrdí. Hlavně je to ale díky obětavé činnosti tisíců vedoucích, kteří se výchově dětí a mládeže věnují bezplatně, většinou na úkor svých jiných osobních zájmů a potřeb.

Lukáš Doubrava

